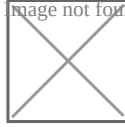

Η ανατροφή ενός παιδιού κατά την ψυχολογία

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Ο λαός μας λέει ότι ένα παιδί για να μεγαλώσει σωστά χρειάζεται ένα καλό οικογενειακό περιβάλλον, αγάπη και παιχνίδι. Η οικογένεια αποτελεί μία από τις σημαντικότερες παραμέτρους της ηθικής και ψυχολογικής ανάπτυξης ενός παιδιού αλλά και της γενικότερης ανατροφής του. Η οικογένεια -ανεξάρτητα από τη δομή που μπορεί να έχει^[1]- αποτελεί ένα σύνθετο σύστημα αλλά συγχρόνως είναι το κύριο κοινωνικό περιβάλλον που εντάσσεται ο άνθρωπος με τη γέννηση του. Το παιχνίδι από την άλλη είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με το παιδί.. Το παιχνίδι ανήκει στην οικογένεια των λέξεων παις-παιδί, παίζω, παιδεία και φανερώνει τη σχέση της λέξης με το παιδί, τη διασκέδαση, την πνευματική καλλιέργεια και την εκπαίδευσή του.

Ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας Θιοντόρ Ντοστογιέφσκυ στο έργο του. Αδελφοί Καραμαζώφ υπογραμμίζει σχετικά με τη σχέση του παιδιού με το παιχνίδι: «Ό,τι χρειάζεται η ψυχή ενός παιδιού είναι το φως του ήλιου, τα παιχνίδια, το καλό

παράδειγμα και λίγη αγάπη». Το παιχνίδι αποτελεί το ισχυρότερο μέσο έκφρασης τους των παιδιών, είναι η «φυσική» γλώσσα τους αλλά και η αναπόσπαστη δραστηριότητα της καθημερινότητάς τους. Μέσω του παιχνιδιού, το παιδί εκφράζεται, μαθαίνει, αισθάνεται χαρά, λύπη, ικανοποίηση, απογοήτευση, ανακαλύπτει τις δυνατότητές του αλλά και εισάγεται σιγά – σιγά μέσα στον κόσμο. Το παιχνίδι είναι πολύ σημαντική παράμετρος της ζωής του παιδιού, κάτι που μπορεί να συμπεράνει κάποιος παρατηρώντας την αφοσίωση και την απορρόφηση ενός παιδιού κατά την ώρα του παιχνιδιού. Όπως απέδειξαν πολλές μελέτες, παιδιά που στερήθηκαν σε σημαντικό βαθμό το παιχνίδι, παρουσιάζουν σημαντική καθυστέρηση στην εξέλιξη τους και επιβράδυνση στη σχολική ωριμότητα τους. Πολλά από ωριμάζουν με σκληρότητα και δεν γίνονται σχεδόν ποτέ ευτυχισμένα.

Ποια άραγε τα συναισθήματα ενός παιδιού που αντί για παιχνίδι και ξεγνοιασιά αναγκάζεται να εργάζεται; Ποια η ψυχολογία του παιδιού, όταν αντί για τσάντα και βιβλία ασχολείται με εργασίες που αφορούν μεγάλους; Πώς αισθάνεται ένα παιδί που είναι αναγκασμένο σε σύγχρονος σκλάβος να δουλεύει πολλές ώρες σε ανήλια μέρη, χωρίς το δικαίωμα ξεκούρασης, ύπνου, μάθησης και κυρίως παιχνιδιού; Όλα τα παραπάνω ερωτήματα θα απαντηθούν μέσα από τις επόμενες σελίδες της μελέτης αυτής.

Παρατήρηση: το παρόν άρθρο αποτελεί τμήμα της ιδιαίτερα ενδιαφέρουσας εργασίας της Dr. Ειρήνης Αρτέμη, Πτ. Θεολογίας –Φιλολογίας, MA & PhD Θεολογίας, «Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 19^ο ΚΑΙ 20^ο ΑΙΩΝΑ», την οποία η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ θα δημοσιεύσει ολόκληρη, τμηματικά. Ακολουθεί η επεξηγηματική εισαγωγή της εν λόγω εργασίας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η εργασία αυτή θα ασχοληθεί με την παιδική εργασία. Θα εξετάσει κατά πόσο συνάδει με την ψυχολογία ενός παιδιού να εργάζεται και τι αυτό στοιχίζει στο ίδιο το παιδί. Αρχικά θα αναφερθούμε συνοπτικά στην ψυχολογία ενός παιδιού και στον τρόπο που πρέπει να μεγαλώνει. Ύστερα θα εξετασθεί το φαινόμενο της παιδικής εργασίας κάνοντας μία αναφορά στο παρελθόν και στα αίτια που οδήγησαν τότε τα παιδιά να εργάζονται και τις άμεσες συνέπειες τόσο για τα ίδια τα παιδιά όσο και για την κοινωνία και την ανάπτυξη της οικονομίας στον ελληνικό χώρο. Στη συνέχεια θα γίνει μία αναφορά στο τι γίνεται σήμερα στον Ελλάδα. Έπειτα θα παρουσιασθεί το φαινόμενο της παιδικής εργασίας σε διάφορα μέρη του κόσμου. Θα παρουσιασθούν οι κίνδυνοι που διατρέχουν τα παιδιά αυτά

και οι προσπάθειες που γίνονται από διάφορες οργανώσεις να σταματήσουν το φαινόμενο της παιδικής εργασίας που στις αρχές του 21^{ου} αιώνα συνεχίζει να έχει απειλητικές διαστάσεις για τη σωματική και ψυχική υγεία των σύγχρονων σκλάβων των παιδιών.

Με τη βοήθεια της βιβλιογραφικής μεθόδου θα παρουσιασθούν στοιχεία των κλάδων που απασχολούν παιδιά και κατά πόσο αυτά τα παιδιά κακοποιούνται τόσο από τους γονείς τους όσο και από τους εργοδότες τους. Με βάση τις στατικές έρευνες που έχουν γίνει κατά καιρούς θα γίνει λόγος για τη φθίνουσα ή την αύξουσα πορεία της παιδικής εργασίας με αναφορά στους λόγους που ευθύνονται για την εκάστοτε αυτή πορεία.

Τέλος στα συμπεράσματα-επίλογος θα γίνει μία συγκεντρωτική αναφορά στα στοιχεία του κυρίου θέματος και στην εξαγωγή ενός συμπεράσματος με βάση τα στοιχεία που παρατέθηκαν στο κύριο μέρος της εργασίας αυτής. Στόχος μας είναι η εργασία αυτή να αποτελέσει το μέσο αφύπνισης των συνειδήσεων των ανθρώπων για την προστασία των παιδιών από την εργασία. Πρέπει να συνειδητοποιηθεί ότι δεν μπορεί η ευδαιμονία μερικών ανθρώπων –έστω και αν πρόκειται για εκατομμύρια- να στηρίζεται στη δυστυχία κάποιων παιδιών που αντί για την ξεγνοιασιά και το παιχνίδι να γνωρίζουν από νήπια ή μωρά ακόμη το σκληρό πρόσωπο της ζωής μέσα από την οποιαδήποτε εργασία.

[1] Οικογένεια είναι μία κοινωνικά αναγνωρισμένη και παραδοσιακά καθιερωμένη μορφή συμβίωσης των μελών της κοινωνίας (Τσαρδάκης, 1987). Ο Goode αναφέρει τέσσερις διαφορετικές μορφές οικογένειας:

α) **η πυρηνική οικογένεια** που περιλαμβάνει το σύζυγο, τη σύζυγο και το ένα ή περισσότερα παιδιά. Μπορεί η πυρηνική οικογένεια να είναι και μονογονεϊκή δηλαδή να υπάρχει μόνο πατέρας ή μητέρα και παιδί ή παιδιά. β) **η διευρυμένη οικογένεια** που περιλαμβάνει τα μέλη της πυρηνικής οικογένειας διευρυμένη οικογένεια με τους παππούδες, τους θείους ή άλλα συγγενικά πρόσωπα που συγκατοικούν κάτω από την ίδια οικογενειακή εστία. γ) **η πολυγυνία** που είναι μία μορφή οικογένειας, κατά την οποία ο άνδρας έχει δύο ή περισσότερες συζύγους. Αυτή η μορφή συναντάται συνήθως σε μουσουλμανικά κράτη ή σε κράτη της Αφρικής δ) **η πολυανδρία** που μία γυναίκα έχει δύο ή περισσότερους συζύγους συναντάται συνήθως σε κράτη της Ασίας και της Αφρικής. Η πιο συνήθης μορφή οικογένειας είναι η πυρηνική.